

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLFAŠ

NAKTIS PRAMOGŲ PARKE



VILKOLAKIUKAS DOLFAS

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 10 –
WEERWOLFNACHTBAAN
Leopold, Amsterdam, 2012

Leidėjas reiškia nuoširdžią padėką
Dutch Foundation for Literature (Nyderlandų literatūros fondui)
už suteiktą paramą

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Paul van Loon

Pirmą kartą 2012 metais Nyderlandų Karalystėje išleista pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 10 – Weerwolfnachtbaan*.

© Viršelio iliustracija, Howard McWilliam

© Iliustracijos, Hugo van Look

© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2012

© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Dirsytyė, 2019

© Leidykla „Niekio rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-477-0

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

NAKTIS PRAMOGŲ PARKE

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė



Vilnius
2019

Tai nutiko vieną vidurdienį Katsheufelio mieste...

– Ar jau visi? – paklausė mokytojas Fransas.
Jis stovėjo autobuso priekyje.
Dolfas atsisuko.
Už jo sėdėjo Noura.
Jos striukė buvo ryškiai raudona.
„Kokia juokinga, – pamanė Dolfas. –
Panaši į Raudonkepuraitę.“
Noura nusišypsojo.
– Man labai patiko. O tau?
Dolfas linktelėjo.
– Ypač „Pasakų miške“. Jaučiausi taip... lyg būčiau savo namuose. Juk ten yra vilkų. Tokių kaip ir m...
– Ššš, – nutildė Noura.
– Oi!
Dolfas apsidairė.
Regis, niekas neišgirdo.
Rikas, sėdėdamas šalia, plepėjo su Danu.
Vaikai garsiai dalinosi įspūdžiais.
– Norėčiau dar kartą apsilankyti Eftelingo parke, – sušnabždėjo Dolfas. – Su tėčiu, mama ir būtinai su Timiu. Būtų labai smagu.
– O man bus galima su jumis? – paklausė Noura.
Dolfas nusijuokė.



– Savaiame suprantama.

Noura – geriausia Dolfo draugė.

Vilkolakė kaip ir jis.

Jos paslaptį žino tik Dolfas, Timis ir visa jo šeima.

Ir dar senelis vilkolakis.

– Puiku, – šūktelėjo mokytojas Fransas. – Dėmesio, mergaitės ir berniukai! Pakelkite rankas tie, kurių nėra!

Rikas nedvejodamas pakėlė ranką.

– Manęs dar nėra, mokytojau. Aš tebesėdžiu linksmųjų kalnelių vežimėlyje „Jurgis ir drakonas“! Jau kaip man ten patiko!

– Aiškiai hiperaktyvus, – sušnabždėjo Vincentas.

– Vincentai, – perspėjo mokytojas Fransas.

Tada šyptelėjo Rikui.

– Smagu girdėti, Rikai. Bet dabar metas sugrįžti į tikrąjį pasaulį. Visi sėdime autobuse ir netrukus pajudėsime mokyklos link. Jei tik sulauksime vairuotojo. Jis kažko per ilgai užtruko tualete.

Vaikai nusikvatojo.

Dolfas pažvelgė pro langą.

Autobusas stovėjo neaprepiamo dydžio automobilių stovėjimo aikštėje.

Joje buvo gal koks tūkstantis automobilių.

Kiek toliau matėsi įspūdingi Eftelingo parko įėjimo vartai.

Aukštai į dangų kilo trys trikampiai smaigaliai.

Jie buvo panašūs į milžiniškas burtininkų skrybėles.

Arba raganų.

Pagaliau į autobusą įlipo mažaūgis žmogelis su sportine kepurele.

– Na, štai ir vairuotojas, – tarė mokytojas Fransas. – Bet... juk ne jūs mus atvežėt! Kaip čia gali būti?

Vairuotojas tylėdamas nutapnojo prie vairo.
Bet nesėdo ant kėdės.
Net stovėdamas vos galėjo pasiekti pedalus.
Rankos atrodė per trumpos, kad galėtų
sukti autobuso vairą.



Jis žvilgtelėjo per petį.
Iš po kepurėlės snapelio blykstelėjo juodos akutės.
Ant skruostų – tankios, pasišiaušusios žandenos.
Per daug smailios ausys.
Dolfui pašiurpo nugara.
Žmogelio išvaizda buvo atgrasi.
Šis lyg niekur nieko linksmai nusijuokė.
Ištisė trumpas rankutės į šalis lyg sparnus.
– Niekas nežino, niekas nežino...
„Kaip keistai atsakė, – pamanė Dolfas. – Ką tai reiškia? Koks
įtartinas tipas!“

Dolfas žvilgtelėjo į mokytoją Fransą.
Šis tik gūžtelėjo pečiais.
Garsiai suburzgė autobuso variklis.
Dolfas dar kartą pažvelgė pro langą.
Pastebėjo daug išvykstančių automobilių.
Staiga kažkas atsitiko.
Lyg pilka lipni juosta būtų staiga užklijavusi autobuso langą.
Dolfas nebematė, kas vyksta lauke.
Atsisuko į Nourą.
– Ar matai? Kas tai? – nustebęs sušnabždėjo.
– Nežinau, Dolfai. Gal tik tirštas rūkas.
Nespėjus pajudėti iš vietos atsivėrė autobuso durys.
Vairuotojas pasuko galvą į jas.

Regis, jo tai nenustebino.
Tačiau Dolfui viskas pasirodė nejprasta.
Pro duris ėmė veržtis nežinia iš kur atsiradęs tirštas rūkas.
Pasigirdo nesuprantamas šnabždesys.
Dolfas sunkiai įžiūrėjo kėdę priešais save ir vairuotoją.
Po akimirkos viskas aplinkui paskendo tame rūke.
– Mokytojau! – sušuko Dolfas.
Tačiau mokytojas Fransas neatsiliepė.
Galva buvo nusvirusi ant peties.
Atrodė, kad miega.
Paskui jis dingso rūke.
Pilki, liūliuojantys debesys sklaidėsi po visą autobusą.
Lyg minkštos, storos antklodės.
Dolfas nieko nesuvokė.
Girdėjo nepažįstamus balsus.
Šiurpą keliantį juoką.
Baugiai žvalgėsi aplinkui.
Iš kairės ir dešinės sėdėjo ramūs, pilki
šešėliai.
Rodos, visi vaikai užmigo vienu metu.
Net Vincentas susmuko kėdėje.
„Kodėl jie visi staiga užmigo?“ – sunerimo
Dolfas.
Autobusas visas prisipildė tiršto rūko.
Vaikai miegojo.
Rikas ant gretimos sėdynės net ėmė
knarkti.
Keista, nes paprastai jis būdavo pernelyg
aktyvus.



Dolfui pasidarė bloga.

Blakstienos sviro žemyn lyg švininės.

– Aš nenoriu miegoti, – sumurmėjo po nosimi.

Bandė kovoti su miegu.

Bet pagaliau pralaimėjo.

Prieš pat užmigdamas jis išgirdo raginimus ir klyksmus.

– Čiupk ją, Vitamina!

– Chi chi chi...

– Pagrobk ją!



1. SLĖPTIS

– Dėmesio, berniukai ir mergaitės, – sušuko mokytojas Fransas. – Prie mokyklos jūsų laukia tėvai. Greičiau slėpkitės!

Dolfas lėtai prasimerkė.

Apsimiegojęs dairėsi aplinkui.

Vaikai kikenė ir tūpė ant autobuso grindų.

Kai kurie trynė akis.

Vadinasi, ir jie ką tik nubudo iš miego.

„Kur aš esu? – bandė prisiminti Dolfas. – Ak, tiesa, autobuse. Po išvykos į Eftelingo pramogų parką. Buvo baisiai smagu. Bet... kas nutiko vėliau?“

Dolfas pasitrynė akis.

Prisiminė nežinia iš kur atplūdusį rūką.

Nepažįstamų balsų spygavimą.

Tirštus rūko debesis.

„Aš užmigau. Jei neklystu, vienu metu užmigo visas autobusas. Kas mus užmigdė?“

– Dolfai, slėpkis, – šūktelėjo mokytojas Fransas.

Pažvelgęs pro langą Dolfas įsitikino, kad jie beveik atvyko.

Užsidegė gatvės žibintai.

Prie mokyklos stoviniavo nemažas būrys tėvų.

Dolfas skubiai puolė slėptis.

Tėvai labai išsigąs pamatę tuščią autobusą.

Bus skanaus juoko.

Bet kodėl nesimato Nouros?

Dolfas pasilenkė ir apžiūrėjo po kėdėmis.



Tačiau raudonos striukės nepastebėjo.

Autobusas sustojo.

Vaikai sulaikė kvapą.

– Dar palūkėkite, – paprašė mokytojas Fransas.

Dolfas greitai žvilgtelėjo pro langą.

Pamatė stovinčius tėtį ir mamą.

Juodu atėjo pasitikti Timio ir Dolfo.

Timis mokėsi vyresnėje klasėje.

Todėl jis važiavo kitu autobusu.

– Dar sekundę... Jau! – sušuko mokytojas Fransas.

2. DINGO?



Vaikai klegėdami sugriuvo prie langų.

Dolfas taip pat.

Visi linksmai mojavo rankomis.

Dolfas stipriai prispaudė nosį prie lango stiklo.

Juokėsi ir taip pat mojavo tėvams.

Iš tikro tėtis ir mama buvo geriausio jo draugo Timio tėvai.

Tačiau jie tapo Dolfui tikrais tėvais.

Dolfas nuskubėjo prie autobuso durų ir puolė į lauką.

Tėčiui ant galvos pūpsojo keistas daiktas.

Kažkas panašaus į šalmą su šviestuvu.

Ryški šviesa švietė tiesiai Dolfui į veidą.

Dolfas šypsojosi.

Žinojo, kad tėtis mėgsta dėvėti keisčiausius galvos apdangalus.

Visuomet troško būti *kitoks*.

Tėtis ištiesė rankas.

– Ei, Dolfai, vaikinė! Mylimiausias mūsų augintini...

Mama stuktelėjo jam į šoną.

– Liaukis! Nebūtina apie tai garsiai kalbėti. Dolfas pats gerai žino, kas jis toks.

Tėtis pasikasė kaklą.

Paskui – po šalmu.

– Na, gerai. Dolfai, kaip smagu tave matyti sugrįžusį. Baisiai išsigandau pamatęs tuščią autobusą. Jau pamaniau... Iš karto apėmė negeras jausmas, lyg būtų kažkas ne taip.

Skubiai nusibraukė nematomą ašarą.
Mama vėl stuktėlėjo jam į pašoną.
– Neperlenk lazdos, Vilemai. Nusiramink!
Tėtis linktelėjo.
– Na, gerai.
Dabar jis išskėtė rankas į šalis.
– Eikš į glėbį, mielas berniuk. Kiečiausias mano vilkolaki... Oi!
Nustebęs dėbtelėjo į mamą.
– Kodėl spyrei į koją, Jazmina? Ar vėl pasakiau ką ne taip?
– Geriau patylėk, – sušnabždėjo mama. – Nes beplepėdamas išduosi pačią didžiausią paslaptį.
Tėtis išraudo.
– Atleisk man, Dolfai, kad tauškiu nesąmones. Aš susijaudinęs. Judu su Timiu visą dieną praleidote kelionėje. Labai džiaugiuosi, kad sugrįžai.
Jis suspaudė Dolfą glėbyje taip stipriai, kad šis nebegalėjo kvėpuoti.
– Paleisk jį, Vilemai, – pyko mama. – Gal nori vaiką uždu-sinti?
– Ak, atleisk man, Dolfai.
– Nesijaudink, tėti, – stenėjo Dolfas tėčiui į striukės kišenę.
Tėtis tuoj pat paleido Dolfą iš glėbio.
– O kur Timis?
– Kitame autobuse, – pasakė Dolfas. – Netrukus turi pasiro-dyti.
Tėtis linktelėjo.
– Tikiu, kad ir Noura pasirodys. Juk ji pas mus šią naktį nakvos. Jos tėvai porai dienų išvyko.
Dolfas linktelėjo.

– Taip, žinau.

Tėtis įkišo galvą į autobuso vidų.

Apsidairė.

– Tai kur ji yra?

Dolfas įlipo į autobusą.

Kasydamasis ausį apžiūrėjo ilgas kėdžių eiles.

– Noura!

Tačiau visos kėdės buvo tuščios.



58. NAMIE

Kokia didelė šventė!

Visi glėbesčiuojasi, bučiuojasi ir juokiasi.

Tėtis net apsiašarojo.

Raganosis ant galvos kėpsojo nusukęs ragą į priešingą pusę.

– Kaip smagu, kad sugrįžote namo. Kaip jums sekėsi?

Dolfas parodė į stogą.

– Hrrr, tėti, geriau pažvelk štai ten.

Tėtis pakėlė akis.

Ir išsižiojo.

Mama išpūtė akis iš nuostabos.

Tik Dolfas šypsojosi.

Ant jų namo stogo gulėjo drakonas.

Susiraičiusi uodega karojo priešais svetainės langus.

Leo tingiai drybsojo drakonui ant nosies.

Lėtai pakėlė leteną.

– Sveiki, tai esu aš. Drakoniausis Leo.

– Tiesiog fantastiška, – žavėjosi tėtis. –

Drakonas ant mūsų namo stogo. Tai jau visai visai *kitaip*. O kas tas mažas berniukas šalia Leo?

– Tai Nykštys drąsuolis, – atsakė Dolfas.

Nykštys iškėlė aukštyn nykštį.

Mama juokėsi ir lingavo galvą.

Atsigręžė į Timį.

– Beje, o kur mūsų Skardinė?

Dolfas susižvalgė su seneliu vilkolakiu.





– Vaje, mes visai apie ją pamiršom. Ji tebestovi ant tako už krūmų netoli Eftelingo parko.

Tėtis suplojo rankomis.

– Fantastiška. Labai gera proga rytoj apsilankyti Eftelingo parke. Labai norėčiau paskraidyti ant šito drakono...

Senelis vilkolakis papurtė galvą.

– Nee. Drakonui reikia tučtuoju grįžti atgal pas savo kiaušinius. Leo, riskis žemėn.

Leo atsiduso.

– Ech, kaip gaila. Leo norėja tep gulėt per visų naktį.

Senelis vilkolakis pagrasė lazda.

– Perspėju paskutinį kartą. Tuoj pat lipk nuo stogo.

Garsiai dūšaudamas Leo nučiuožė drakono uodega žemyn.

Drakonas lėtai išskleidė sparnus.

Net vėjas pakilo.

Nykštys pamojavo.

– Iki pasimatymo, vilkolakiuk Dolfai ir visi kiti. Iki kito karto.

Suplasnojęs sparnais drakonas pakilo į dangų.

Pažvelgė per petį atgal.

O tada šovė aukštyn.

Milžiniškas šešėlis nuskriejo pro mėnulio pilnatį.

Po kurio laiko pranyko nakties tamsoje.

– Koks grožis, koks drakonas, – atsiduso tėtis. – Norėčiau jį laikyti kaip naminį gyvūną.

Mama sugriebė jį už alkūnės.

– Kaipgi kaipgi, būtinai. Tik gal kitą kartą, Vilemai. Eime greičiau į vidų. Jūs mums viską papasakosite.

– Gera mintis, ponias, – tarė senelis vilkolakis ir nusekė pasakui mamą.

Leo ir Timis – jiems iš paskos.

Dolfas uždėjo leteną Nourai ant peties.

Aukštai danguje švystelėjo ugnies liežuvis.

Juodu pamojavo.

– Iki pasimatymo, drakone, – sušnabždėjo Dolfas. – Dėkojame jums už pagalbą. Iki pasimatymo Eftelingo parke. Hrrr!



PAULAS VAN LOONAS APIE „NAKTI PRAMOGŲ PARKE“

Prieš kurį laiką vaikštinėjau po nuostabų Eftelingo pasakų parką. Reikėjo kai ką patikrinti tuo metu rašomai knygai.

Tai kartu pasakojimas ir spektaklis, skirtas Eftelingo parko teatrui.

Kai ėjau pro Vaiduoklių pilį, man šovė į galvą mintis, kad Dolfui labai patiktų nuotyčiai Eftelingo parke.

Tą mintį atidėjau vėlesniam laikui, nes pirmiausia turėjau užbaigti pjesę.

Tačiau mintis apie Dolfą ir Eftelingo parką man vis nedavė ramybės.

Žinojau, kad tai bus ypatingi nuotyčiai.

Tuo labiau, kad Eftelingo parke dar nebuvo lankęsis nė vienas vilkolakis, taigi...

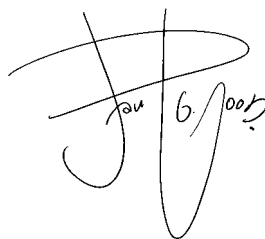
Kai tik baigiau pjesę, bematant pradėjau naują knygą – *Naktis pramogų parke*.

Rašydamas ją keletą kartų lankiausi Eftelingo parke, kad pats pajusčiau, kokių nuotyčių Dolfas patirs.

Praėjus devyniems mėnesiams parašiau paskutinį šios knygos žodį.

Būtent tą žodį, kurį tu dabar perskaitysi:

– Hrrr!

A stylized handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping loop that crosses itself, with the name 'Paulus' and the date '6/2005' written in smaller script within the loops.



TURINYS

1. Slėptis	10
2. Dingo?	12
3. Kur dingo Noura?	15
4. Vis nėra	18
5. Blynas...	21
6. Leo	24
7. Naktinis sargas	26
8. Neišsidavė	29
9. Balutė	31
10. Rokenrolas	34
11. Kranklys	38
12. Jungiklis	42
13. Klyksmas	45
14. Raudona striukė	47
15. Niekas nežino...	51
16. Sūpynės	53
17. ARN	56
18. Urvinis žmogelis	59
19. Mumija	63
20. Mažylis	66
21. Žemės drebėjimas	68
22. Protingas	70
23. Skrandžio turinys	73
24. Pagyrūnas	75
25. Atleisk	78
26. Laivas vaiduoklis	81
27. Laikrodyje	85
28. Vėzdas	89

29. Ilgakaklis	92
30. Dūmai	94
31. Pelkė	97
32. Trenktas	99
33. Nesieksime	102
34. Skausmas	104
35. Raudona striukė	107
36. Be kaklo	109
37. Lipti	111
38. Kometa	113
39. „Maitinti draudžiama...“	116
40. Vaiduokliai	120
41. Apskritimai	124
42. Noras	127
43. Puolimas	130
44. Ryklė Myklė	132
45. Vonia	135
46. TRAKŠT!	138
47. Narvas	141
48. Seserys	144
49. Neištverė	147
50. KRIMST!	149
51. Vėjo gūsis	152
52. Audra	155
53. Išgelbėti	158
54. Žnyplės	160
55. Nusitaikyti	163
56. Iki paskutinio žalio kraujo lašo	165
57. Namu	167
58. Namie	169
Paulas van Loonas apie „Naktį pramogų parke“	172

Paulas van Loonas (g. 1955 m.) yra itin populiarios Nyderlanduose knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius. Knygos verčiamos į įvairiausias kalbas visame pasaulyje. Dolfas – mielas ir draugiškas berniukas, kuris lanko mokyklą ir gyvena su draugu Timiu ir jo tėvais. Būtų toks kaip ir visi berniukai, bet jis – tikras vilkolakiukas ir per kiekvieną pilnatį pavirsta baltu vilkiuku. Šioje istorijoje Dolfas po klasės išvykos į Eftelingo pramogų parką pasigenda geriausios draugės Nouros. Nejaugi ją kažkas tyčia pagrobė?

Smagiai Hugo van Looko iliustruota knygutė skirta jaunesniųjų klasių moksleiviams, bet patiks ir vyresniems skaitytojams.

Redaktorė Giedrė Kmitienė

Korektorė Goda Baranauskaitė-Dangovienė

Maketavo Lina Lukšaitė

Tiražas 4500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius



Po klasės išvykos į pramogų parką kažkur
pradingo geriausia Dolfo draugė Noura.

Galbūt ją pagrobė?

Dolfas tuoj pat išsiruošia ieškoti draugės.

Juk jis tikras vilkolakis ir nieko nebijo – net raganų!

Kiti Dolfo nuotykių:



www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas



ISBN 978-609-441-477-0



9 786094 414770